

Wiesław Zajączkowski, Zdzisław Rajewski

Biskupin, pow. Żnin

Informator Archeologiczny : badania 6, 91-92

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

BARYCZ, pow. Kraków

Muzeum Żup Krakowskich
w Wieliczce

Badania prowadziła mgr Ewa Folwarczny-Miśko.
Finansowało Muzeum Żup Krakowskich w Wieliczce.
Drugi sezon badań. Osada kultury lużyckiej
z okresu Hallstatt D /?/.

Kontynuowano badania z roku 1971. Celem prac było zorientowanie się w rozmiarach osady i bardziej precyzyjne ustalenie jej chronologii. W odległości około 30 m na wschód od wykopów ubiegłorocznych wytyczono 4 nowe o łącznej powierzchni 75 m². W jednym z nich, sfinalizowanym w pobliżu kulminacji wzniesienia, natrafiono na obiekty archeologiczne: 3 paleniska i ślad po skupie. Uzyskany materiał zabytkowy jest nieliczny i w przeważającej części bardzo zniszczony.

Do najciekawszych zabytków należą łamki pucharków kieliszkowatych, znanych głównie w rejonie występowania źródeł słonych. Naczynia tego typu znane są z kilku stanowisk w powiecie krakowskim / Biskupice st. I-II, Zakrzów, Podęże, Tyniec, Wyciąże/, oraz z Krakowa / Kraków-Kurdwanów, Kraków-Mogła/. Formy kieliszkowate, jakkolwiek rzadko występują w zwartych obiektach kulturowych dobrze datowanych, wiązane są z zabytkami późnej fazy kultury lużyckiej /Hallstatt C, głównie Hallstatt D/. Pozostały materiał osadniczy na stanowisku w Barycsu jest mało charakterystyczny i nie stanowi pomocy przy precyzyjniejszym określeniu chronologii tego stanowiska.

Solanka

BISKUPIN, pow. Żnin

Państwowe Muzeum Archeologiczne
w Warszawie

Badania prowadził mgr Wiesław Zajęczkowski
pod kierownictwem prof. dr Zdzisława Rajewskiego.
Finansowało PMA w Warszawie. Osada
z okresu halsztackiego.

Prace skupiały się w zachodniej części osady. Przebadano 127,5 m² - cały ar 125 oraz północne części arów 138 i 139, na które wchodził wykop pod nową rekonstrukcją bramy.

Odsłonięto fragmenty falochronu, wału starszego i młodszego, ulicy okrężnej. Górne partie falochronu i wałów, jak również belki, którymi wyłożono ulicę były swęzione. Nad ulicą znajdowały się bezładnie rozrzucone przepalone belki - prawdopodobnie rozwalisko wału. Strona zachodnia ulicy była bardziej podniesiona

/różnica około 20-30 cm/, ponieważ z tej strony przepalone legary leżały na kamieniach związanych z konstrukcją wału.

W obrębie aru 125 ćwiartki 3 i 5, ponad ulicą odkryto cztery słupy tworzące czworokąt 3 x 4 m., być może pozostałość po jakiejś późniejszej budowlu, której funkcji nie udało się dotychczas ustalić.

Falochron oraz wał wewnętrzny / starszy / zbudowane były ze starannie dobranego budulca dębowego i dlatego znacznie lepiej zachowały się niż wał wewnętrzny / młodszy /. W czasie budowy wału młodszego poziom wody jeziora był wyższy - wskazują na to pęknięcia gałęzi brzoźowych, którymi umacniano podłoże. Pionowe słupy w wałach i belki falochronu były u dołu ostro zaciosane.

Fragmety ceramiki / formy typowe dla Biakupina / skupiały się przeważnie nad ulicą, kości zwierzęce natomiast występowały na całym przebadanym terenie. Z ciekawszych zabytków odkryto: miniaturową miseczkę, dwa krążki gliniane oraz szydło kościane.

BŁOTNICA STRZELECKA,
pow. Strzelce Opolskie

Konserwator Zabytków
Archeologicznych w Opolu

Badania prowadził mgr Eugeniusz Tomczak,
Finansował WKZ w Opolu, Drugi sezon badań,
Cmentarzysko kultury łużyckiej z okresu hal-
szackiego.

Prace ratownicze prowadzono na terenie dorywczo eksploatowanej żwirowni, należącej do ob. Marii Klimek. Przebadano obszar o powierzchni 70 m² przy południowej krawędzi wybierzyńska.

Odsłonięto 3 groby szkieletowe. Wszystkie pochówki zalegały bardzo płytko, na głębokości około 20 cm od powierzchni użytkowej. Usytuowane były mniej więcej na osi północ-południe. Groby nr 1 i nr 3 posiadały resztki obstaw kamiennych.

W grobach odkryto fragmenty naczyń i przedmioty z brązu, m.in. nagolenniki.

CEDYNIA, pow. Chojna
Stanowisko nr 12

Muzem Narodowe
w Szczecinie

Badania prowadził mgr Władysław Garczyński,
Finansował WKZ w Szczecinie, Drugi sezon badań.